

[Aksel Larsen.]

fald ikke beskyldte os for at komme med kritik af bagklogskab.

Tholstrup: Selvfølgelig må man fra dansk side kræve de 6 kr. 12 øre opretholdt, indtil ny priser kan aftales, efter at devalueringen har fundet sted. De 5 kr. 17 øre har vi ingen som helst pligt til at finde os i.

Til den højtærede landbrugsminister vil jeg gerne sige: vi har gennem en lang årække herhjemme oparbejdet et godt renommé for vore produkter, og lurmærket og mærket „danish“ er garantien for en god vare. Når så dette kvalitetsmærke tilsøles, må det være regeringens opgave at tage affære, så vort renommé kan blive genoprettet. Dette renommé er en nationalejendom, og så længe vi har statshandel med vore landbrugsprodukter, må det være landbrugsministerens pligt at påse, at danske interesser i udlandet på dette område ikke skades.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede medlem hr. Aage Fogh siger, at han for sit vedkommende godt vil være med til, at man bevarer udvalgenes regulerende og kontrollerende opgave, hvorimod det er eksportretten for udvalgene, man vil bort fra, hvilket også er det punkt, det ærede medlem hr. Peder Jakobsen sætter ind på. Når jeg har udtalt her, at det er til landbrugets vel, i landbrugets interesse, i alles interesse, at man fortsætter i alt fald en tid endnu med disse eksportudvalg, er det, fordi jeg ikke kan se, hvorledes man ellers kan gennemføre eksporten, hvorledes man kan lade eksporten blive fri, når man har vidt forskellige priser ude i de forskellige lande, priser, der er lige ved at være, ja, mere end 50 pct. højere i visse lande end i andre. Hvordan skal man, hvis eksporten bliver givet fri, gennemføre, at producenterne får fuld pris i de forskellige lande? Hvem skal have de dyre lande, og hvem de billige? Hvordan skal eksporten fordeles, hvis man ikke har et centralorgan, der kan beherske eksporten?

Derfor forstår jeg også, at man indenfor landbruget har den opfattelse, at hvis man opgiver den nuværende ordning, der dog giver mulighed for at sikre sig det hele beløb, enten det er fra det ene land eller det andet, må man gennemføre en organisationsmæssig ordning, der sikrer det samme.

Jeg har ikke — det vil jeg gerne sige overfor det ærede medlem hr. Jørgen Gram — udtalt noget som helst imod, at man gør det sidste. Jeg vil tværtimod anse det for organisationernes pligt at forsøge at gennemføre en sådan ordning, for det vil være alt for letsindigt under forhold som de nuværende ikke at have et centralorgan til at beherske eksporten. Man kan være overbevist om, at det er ikke alene i landbrugets, men i hele samfundets interesse, at man under sådanne forhold har et centralorgan, der behersker eksporten. Det er derfor, jeg mener, man må fortsætte i alt fald et stykke tid med disse eksportudvalg.

Sagen er jo den, at efter devalueringen får vi endnu større forskel i priser, end vi hidtil har haft. Havde vi ikke fået devalueringen, ville der have været større mulighed for at ophæve eksportudvalgene, end der er nu. Det er muligt, at det trækker sig i lave i løbet af et halvt eller et helt års tid; det ved jeg ikke, men jeg kan ikke se, at der er nogen mulighed for at gennemføre en forsvarlig ordning, sådan som det ligger nu, uden at man har et organ, der behersker eksporten.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at kommunisterne har advaret imod Englandsaftalen, og at vi har sluttet aftale med England om langt billigere priser, end vi kunne få andre steder. Hvor er de lande, hvor vi kunne få højere priser? Man kunne ikke handle bedre andre steder dengang; det var ganske umuligt; efter devalueringen kan vi. Men der er jo ikke alene tale om en langtidsaftale, en aftale, hvorefter man hvert år kan forhandle om ændring af priserne op eller ned, men Englandsaftalen som helhed indeholder også en prisklausul, således at man, hvis der indtræffer ekstraordinære forhold, kan rejse spørgsmålet om højere priser. Den specielle smøraftale med England er jo et led i den store aftale.

Der er efter min mening ikke noget at bebrejde dem, der har sluttet denne langtidsaftale, og jeg føler mig overbevist om, at landbruget som helhed, selv efter devalueringen, er klar over, at det er en fordel, at vi har sluttet den. Den allerstørste ulykke for landbruget er nemlig den, der opstår ved de altfor svingende priser. Landbrugets priser går ligeså vel op som ned, men når de engang går ned, er det helt umuligt, så-